

RAZGOVOR S DR. IVOM FELNEROM, PREDSEDNIKOM ZAKLADE CABOGA STIFTUNG

Naš kapital nije neograničen, ali nam je dostatan za vrijedne investicije u Gradu

Zaklada se financira iz nasljedstva privatne osobe. Darovatelj, koji je umro prije kojih 25 godina, bio je usko vezan s Gradom i uvijek je želio učiniti nešto dobro za Dubrovnik. Nakon obnovljenog ljetnikovca Bunić-Kaboga **ovaj uspjeh potaknuo je njegovu suprugu da nastavi s donacijama za Dubrovnik**

Razgovarala
Iva Dedo
Foto
Zvonimir Pandža

IMAMO SVOJE STATUTE. KONCENTRIRANI smo na Grad Dubrovnik i njegovu neposrednu okolinu. Kako nismo znali hoće li nam ovdje biti dovoljno nekretnina za investirati na raspolaganju, odlučili smo se proširiti na Dubrovačko-neretvansku županiju. Zapravo, na sve vezano uz prošlost obitelji Kaboga. Prvobitno smo ulagali u kulturnu baštinu, objekte koji su bili u vlasništvu ove familije. S obzirom na to da toga nema bezgranično mnogo, usredotočili smo se na ljetnikovac na Batahovini gdje sam kao dijete živio do svoje druge godine. Aktivnost smo usmjerili na programe koji imaju održavajući karakter – objašnjava nam dr. Ivo Felner o prirodni Zaklade Caboga Stiftung, čiji je predsjednik, dok sjedimo u dubrovačkom uredu Zaklade u Ul. braće Andrijića. Upravo se vratio s potpisivanja ugovora kojim će ona pripomoći vraćanju vrta i tamošnje kule Uš Luke Sorkočevića u prvobitno stanje. Kasnije moći će se koristiti za potrebe nastave za što bi velikodušni iznos od 1.5 milijuna kuna trebao dostajati. Također, proteklog četvrtka, 21. studenog, aktualnoj Gradskoj upravi njegovim potpisom dana

je značajno veća novčana potpora za adaptaciju i opremanje nove škole u povijesnoj jezgri Dubrovnika – onoj na adresi Ul. Ilije Sarake 7.

Kad govorite Zaklada, ne možemo odoljeti priuipitati Vas, tko zapravo stoji iza ovih darežljivih donacija? Zaklada CABOGA Stiftung, koja je nasljednik Batahovine Foundation, financira se iz nasljedstva privatne osobe. Darovatelj, koji je umro prije kojih 25 godina, bio je usko vezan s Gradom i uvijek je želio učiniti nešto dobro za Dubrovnik. Njegova supruga me je jedne večeri prije nekih 16 godina nazvala i ponudila da iz ostavštine financira obnovu Ljetnikovca Bunić-Kaboga, koji je uvijek važio kao jedan od najljepših primjera gotičko-renesansne kulture na području Dubrovnika. Uvjet je bio da ja budem voditelj projekta, da objekt bude za javno korištenje, da ne tražimo ništa za uzvrat te da darovatelj ostane anonimna. Nakon početnih problema radi komplicirane imovinsko-pravne situacije potpisan je ugovor o financiranju obnove Ljetnikovca u suradnji između Ministarstva kulture RH, Grada Dubrovnika

i Hrvatskog restauratorskog zavoda. Kako je već poznato, taj projekt je uspješno završen u rekordnom roku i bio je svečano otvoren u srpnju 2013. godine. Ovaj uspjeh potaknuo je spomenutu gospođu da nastavi donacijama za Dubrovnik i tako je osnovana Zaklada CABOGA Stiftung, koja je preuzela cijeli imetak te smo formulirali statut, kojim je definirano područje – geografski i sadržajno – na kojima Zaklada može djelovati.

Ipak, veoma je za naše 'podneblje' neobično da je jedna osoba spremna uložiti pozamašne svote za dobrobit zajednice te pri tom ne traži nešto zauzvrat? Je li njihov izvor nepresušan?

Kapital koji nam stoji na raspolaganju nije neograničen, ali nam dozvoljava interesantne i za Grad vrijedne investicije. To moram raditi ozbiljno i respektirati jasne smjernice. S ostalim članovima Uprave komuniciram direktno i svaki veći projekt moraju odobriti ostali članovi.

Vrlo ste konkretni i odlučni u svom poslovanju? Mislite li da Vas zbog te 'strogoće' ljudi u Gradu, gdje se sve odrađuje 'požuri, polako', smatraju zahtjevnim suradnikom?

Nitko mi to do sada nije prigovorio. Kad sam imao prvi razgovor u medijima nakon obnove Ljetnikovca Bunić-Kaboga, rekao mi je jedan prijatelj: 'To je bilo tako precizno; Vidi se da si inženjer!'. To je u mom karakteru.

Volim kad je sve načisto. Situacije reklamazala, muljanja i slično mi nisu draga. Svatko u timu mora znati koji mu je zadatak

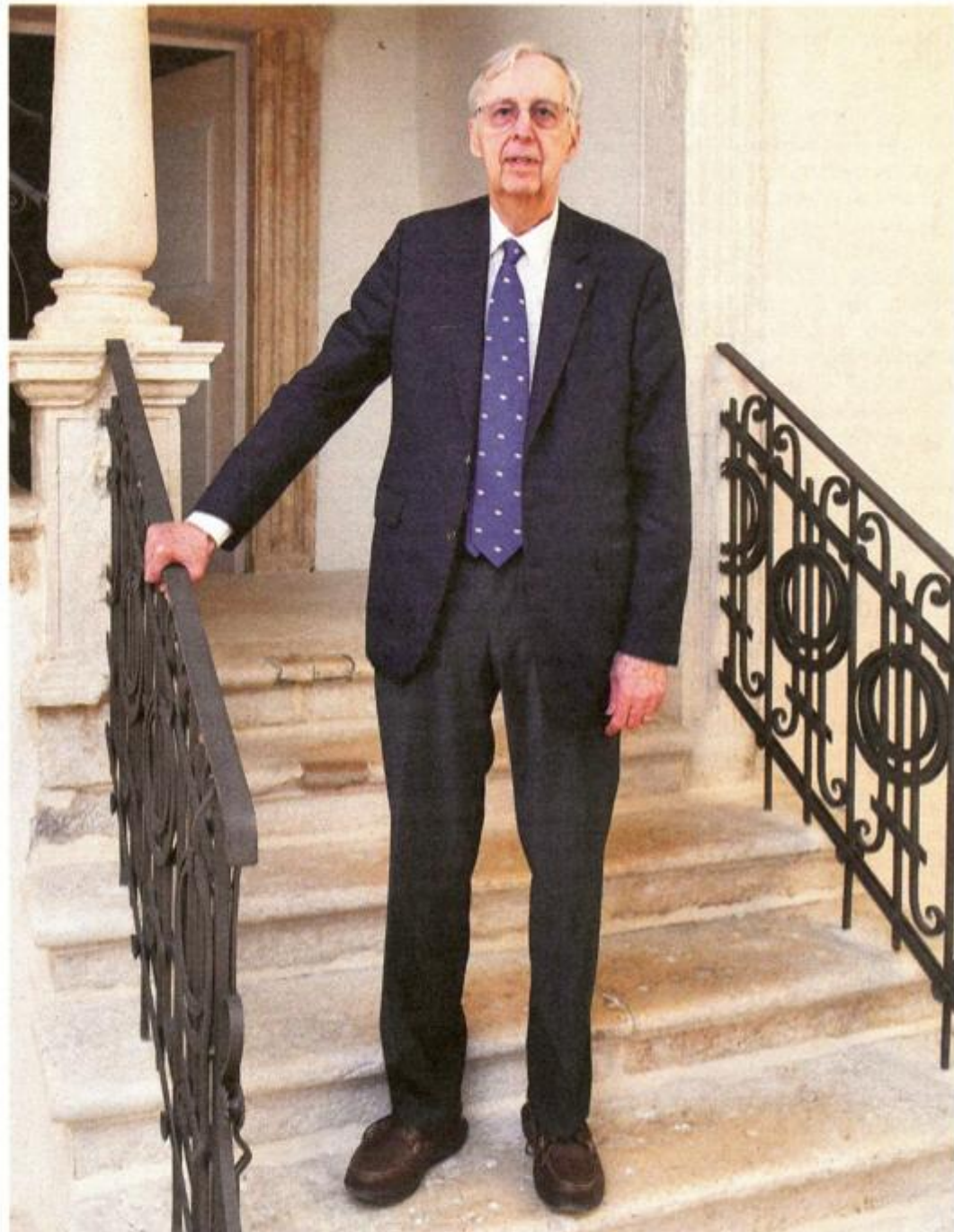
Volim kad je sve načisto. Situacije rekla-kazala, muljanja i slično mi nisu drage. Svatko u timu mora znati koji mu je zadatak, a moj zadatak kao voditelja tima je svim suradnicima osigurati optimalne uvjete za njihov rad. Važno je imati međusobno poštovanje. Komunikacija mora ići u oba smjera. Ja ne smijem raditi nešto što se njih tiče, a da oni o tome ništa ne znaju. I onda je stvar jednostavna. Ako delegirate autoritet bez odgovornosti, onda stvorite diktatora. Kad delegirate odgovornost bez autoriteta onda šaljete kolegu u bolnicu. Treba naći ravnotežu. A što se tiče 'požuri, polako', takvo ponašanje se nađe svugdje – negdje malo više, negdje malo manje. Sve ovisi o načinu, kako voditelj projekta motivira suradnike. Do sada smo u Dubrovniku imali jako dobro iskustvo s tvrtkama koje su radile na našim projektima.

Kako ste onda pronašli zajednički jezik s ovdašnjim partnerima?

Kako sam spomenuo, važna je komunikacija i međusoban respekt. Partner mora ne samo znati u detalje što želite, nego i razumjeti zašto upravo to i tako želite. Isto tako mora imati pravo i obavezu komentirati ako nije suglasan s vašom željom. A ja kao voditelj projekta želim i moram znati, koje interese ima partner i na koji način možemo uskladiti naše interese i potrebe. U svemu tome je nadasve važno prepoznati, da nas sve vode emocije – i to bez obzira jesmo li toga svjesni ili ne. Onaj koji to prepozna imat će uvijek uspjeha u svemu što radi.

Jeste li u potpunosti zadovoljni s realizacijom dosad izvedenog? Biskup se konačno vratio u zidine, obitelji su se uselile u svoj novi dom u Ul. braće Andrijića ipak čini se da ljetnikovac Bunić Kaboga nije zaživio u svom punom smislu? Zapije se s osmišljavanjem sadržaja, oni su razrijeđeni, slabo posjećeni, a kao izgovor se često koristi argument da je prometno izoliran.

Svjesni smo tog problema na ljetnikovcu. Prometna pozicija ljetnikovca je trenutno nepovoljna. Mi smo napravili parking iza Staya, ali to nije konačno rješenje. U projektu za izgradnju luke na Batahovini je predviđen još jedan veliki parking. Onda, jasno, treba osigurati prilaz. Slučajno sam saznao da bi tamo na jednom od tri predviđena veza pristajali trajekti. Uspjelo

nam je uvjeriti odgovorne za projekt da to nije optimalno rješenje pa najnoviji projekt sada predviđa vezove za izletničke brodice, ribare i slično. Što se tiče programa, mi imamo paušalan ugovor s Dubrovačkim ljetnim igrama. Jedan od uvjeta je da se koristi ljetnikovac. Ove godine je bilo interesantnih sadržaja poput na npr. Malog princa. Ljetnikovac nije predviđen za velike koncerte, već uglavnom za komornu glazbu. Imali smo ih dosta uspješnih, no opet je bio problem prijevoz. Došli smo do zaključka da ne bi trebali raditi

Ono što sam ja naučio kao menadžer, a to je da po mom mišljenju, nas svih, bez obzira bili svjesni toga ili ne, vode emocije

kratkotrajna zbivanja, nego da se održavaju kulturne radionice. To je bilo i zamišljeno našim osnovnim projektom. Za upravljanje ljetnikovcem je zadužena tvrtka Dubrovačka baština, a koliko znam, Udruga Sve ostalo je glazba želi profilirati ljetnikovac u centar za promoviranje kulturne baštine.

Slažete li se korištenjem ljetnikovca u komercijalne svrhe?

Početnim ugovorima to nije bilo predviđeno, ali potpisali smo novi

dokument, prema kojemu je Zaklada sporazumna za komercijalno korištenje i anulaciju određenih uvjeta u osnovnom ugovoru o financiranju obnove ljetnikovca. Nema ograničenja za komercijalno korištenje kao što su organizacija vjenčanja, domjenci, seminari, naravno u granicama pristojnosti.

Susrećete li se sa stanarima zgrade u Ul. braće Andrijića? Godi li Vam kad Vas ljudi na ulici prepoznaju?

Zaklada je identificirala da je kući u vlasništvu biskupije potrebna obnova što smo i učinili. Po dogovoru s Biskupijom stanove smo namijenili mladim obiteljima s djecom, gimnazijskim i sveučilišnim profesorima i liječnicima OB Dubrovnik. Trenutno u njoj ima osmero djece – jedan dječak i sedam djevojčica, a uskoro dolazi još jedna curica. Tako su simpatični i volim ih posjetiti kad dolazim. Kad idem Stradunom i kad mi pride netko koga ne poznajem i kaže: 'Gosparu Ivo, lijepo je ovo što ste napravili', meni je to nagrada. To nema nikakve veze s egoizmom već pokazuje da radimo nešto korisno. Jasno, svatko od nas voli dobiti pozitivan *feedback*.

Vaši nezaobilazan suradnici su supružnici Vetma. Kako ste se uopće upoznali i koja je njihova zadaća?

Kad je bilo jasno da krećemo u projekt obnove ljetnikovca Bunić-Kaboga, poznavajući situaciju u Dubrovniku želio sam angažirati arhitekta koji bi vodio nadzor i odgovarao isključivo Zakladi. Matka Vetmu preporučio mi je Čičo Obuljen, koji mi je i inače puno pomogao na početku. S Matkom sam se onda prvi put našao u hotelu za doručkom. Počeli smo razgovarati. Prvo što sam mu rekao bilo je 'ako ćemo zajedno raditi moramo biti na 'ti''. Također, objasnio sam mu ono što sam ja naučio kao menadžer, a to je – što sam već spomenuo – da po mom mišljenju, nas svih, bez obzira bili svjesni toga ili ne, vode emocije. Ako ih ne znate prepoznati, onda imate problema. Matko je nakon toga rekao da sam mu ja vratio vjeru u život. To je bila osnova za našu suradnju. Danas smo nerazdvojni. Matko i Gordana su se upoznali i s našom mecenom. Imaju vrlo razvijen osjećaj odgovornosti i uživaju poštovanje u Gradu.

Imate li kakav novi projekt na pomolu?

Osim škole u Ul. Ilije Sarake i Kneževog Dvora na Lopudu, nemamo nove planove. Do projekta na Lopudu došlo je, kad sam na jednom portalu pročitao

da je DPDS kupio Knežev Dvor, ali zbog financijske situacije nisu znali kad će početi s njegovom obnovom. Nazvao sam Matka Vetmu i pitao bi li oni prihvatili našu donaciju. Taman smo imali slobodna sredstva. Razgovarao je s gospodarom Kapetanićem te sam već nakon 24 sata dobio odgovor da su oduševljeni. Tri tjedna kasnije smo već imali sastavljen ugovor. Također, sponzoriramo Dubrovačke ljetne Igre, uš Luke Sorkočevića, Udrugu za promicanje prirodnih znanosti i Sve ostalo je glazba. Odustali smo od investicije u obnovu Biskupijskog sjemeništa jer je to bio preveliki kolač za nas kao jedinog investitora.

Koga okuplja Udruga za promicanje prirodnih znanosti?

Riječ je o srednjoškolicima, polaznicima Gimnazije. Okupljaju se u jednoj prostoriji u kući u Ul. braće Andrijića ili u učionicama profesora koji im predaju. Lijepo ih je vidjeti oko osam sati navečer kako rade, žele naučiti više nego što mogu u školi i spremni su žrtvovati svoje slobodno vrijeme. Ideja, međutim, nije da tu dolaze samo zato što su ih roditelji poslali. Čuo sam da ima sve veći broj zainteresiranih.

Ljetnikovac Bunić-Kaboga nema ograničenja za komercijalno korištenje kao što su organizacija vjenčanja, domjenci, seminari, naravno u granicama pristojnosti

Plaćaju simboličnu članarinu, a one koji to nisu u mogućnosti mi financiramo. Baš smo nedavno povećali davanja. Dajemo i pet stipendija za studij prirodnih znanosti i medicinu.

Dolazite li u Dubrovnik isključivo poslovno ili iskoristite to vrijeme za odmor s obitelji?

Kad dolazim radi posla, ostajem samo kratko i nastojim u što kraćem vremenu obaviti predviđene programe, a ima i vremena za susresti se s kojim prijateljem. Odmoriti sam se već bio nekoliko puta s familijom. Morate shvatiti kako je jedna stvar ovdje živjeti i imati stalne kontakte, a drukčije je dolaziti s vremena na vrijeme. Taj prislan odnos među prijateljima je tada teško ostvariti. Poznanike uglavnom srećem slučajno. Recimo, gospodar Đura Marketa redovito vidim na Stradunu. Nas dvoje uvijek nademo razloga za nasmijati se. Jednom mi je pokazao razglednicu Dubrovnika koju je nosio sa sobom i rekao kako mi je htio poslati. Već je bio ispisao i adresirao. Odgovorio sam mu da uštedi na marki i da mi je odmah preda. Odbio je – morala je ići poštom. To je Dubrovnik kojeg volim.